

Fargefanten og Regnbueekspressen

Luften inne på Fargeby Sentralstasjon var fylt av en elektrisk forventning, lyden av trillekofferter som nynet små melodier når de rullet, og den søte, metalliske lukten av sukkerspinn og togbremses. Midt i det fargerike mylderet sto Fargefanten. Han var nesten umulig å overse, selv i denne byen, der han lyste opp perrongen med sin myke, oransje pels og den regnbuefargede hår-tusten som stakk opp som en glad kongekrone på hodet. Rundt halsen hadde han surret sitt knallgrønne skjerf ekstra godt, og den gylne medaljongen med bokstaven «F» hvilte trygt mot brystet hans. Han hadde hørt at det kunne blåse friskt oppe ved fjellet, og Fargefanten likte å være forberedt.

Fargefanten skulle til Kraft! Han hadde sett det mektige fjellet i det fjerne mange ganger, der det ruvet over Fargeland som en sovende kjempe, men han hadde aldri tatt den lange turen helt opp til toppen med tog. Han hadde hørt rykter om at snøen der oppe smakte som vaniljeis, og at ekkoet i fjellveggen kunne svare på gåter hvis man ropte høyt nok.

Toget han skulle ta var ikke et hvilket som helst tog. Det var selveste Regnbueekspressen, Fargelands stolthet. Det var et langt, buktende lokomotiv som skiftet farge for hver kilometer det kjørte, drevet av damp fra resirkulert latter og drømmer. Akkurat nå, mens det sto stille på spor 3 og hvilte seg, hadde det en dyp, beroligende indigo-farge som fikk alle som så på det til å senke skuldrene. Dampen som steg opp fra pipen formet seg som små, hvite kaniner som hoppet opp i luften og forsvant.

«Alle ombord! Dørene lukkes! Pass på haler, snabler, vinger og barter!» ropte en myndig stemme over høyttaleren.

Fargefanten grep den lille kofferten sin (som var formet som en gigantisk legokloss) og hoppet inn i vogn nummer 7. Han fant setet sitt ved vinduet, et mykt sete trukket i rød fløyel som formet seg perfekt etter den lille kroppen hans. Han satte seg godt til rette, presset nesen mot ruten og kjente at øynene hans skiftet til en spent, sitrende gulfarge. Toget ga fra seg et muntert *tuuut-tuuut* som hørtes ut som en tuba, og sakte, nesten umerkelig, begynte Fargeby å gli bakover.

Ikke lenge etter at de hadde forlatt den travle stasjonen og suset forbi de rullende Engene (hvor gresset skiftet farge etter årstiden, men akkurat nå var sjokkrosa), gikk døren til kupeen opp med et lite *pling*.

Inn kom konduktøren. Det var ingen ringere enn Gustav Grevling. Han så usedvanlig stram og stilig ut i sin mørkeblå uniform med gullknapper, en blankpusset fløyte rundt halsen og en liten, svart hatt klemt ned mellom de runde ørene. Han bar på en liten hullmaskin som lignet en hakkespett.

«Billetter, takk! Billetter og godt humør!» sa Konduktør Gustav Grevling. Han snuste litt i luften med den lange, svarte snuten sin, som om han kunne lukte om noen hadde ugyldig billett.

Fargefantan rotet ivrig i lommen etter billetten han hadde tegnet kvelden før (en nydelig tegning av et smilende tog som kjørte over en regnbue). Han strakk den frem med et bredt smil. Men Grevlingen ristet på hodet så værharene dirret.

«Nei, nei, min gode venn,» sa Gustav Grevling og klappet seg på den litt runde magen. «Dette er en nydelig tegning, virkelig et mesterverk, men på Regnbueekspressen har vi sluttet med papirbilletter for lenge siden. Det er så... flatt. Vi tar kun betalt i frukt og grønnsaker! Naturens egen valuta. Har du reisekost?»

Fargefantan sperret opp øynene. «Frukt? Men... jeg har bare en matpakke med brødsiver med brunost!»

Grevlingen så streng ut over brillekanten, men det glimtete lurt i de små, mørke øynene hans. «Ingen liten reddik? Ingen sprø kålrot? En saftig pære, kanskje? Vi godtar til og med stangselleri i nødsfall.»

Fargefantan kjente panikken stige. Han hadde helt glemt de nye reglene for offentlig transport i Fargeland. Øynene hans ble et øyeblikk bekymret lyseblå, og han begynte å fikle nervøst med F-medaljongen sin. Han så seg rundt i kupeen, som om han håpet at en grønnsak skulle falle ned fra taket.

I setet ved siden av ham, på den andre siden av midtgangen, satt en Ekorndame. Hun var nesten begravd i en enorm, hjemmestrikket genser med mønster av kongler, og hun hadde store briller som skled litt ned på snuten. Hun hadde observert hele situasjonen med et mildt blikk.

«Unnskyld meg, Herr Konduktør Grevling,» sa Ekorndamen med en pipende, men varm og vennlig stemme. Hun la fra seg strikkesøyet (som så ut til å bli et skjerf til en sjiraff) og rotet i en stor, flettet kurv hun hadde på fanget. «Jeg tror jeg har nok betaling for oss begge to. Denne unge herremannen med det flotte oransje håret ser ut til å være på sin første langtur.»

Hun trakk frem en stor, knasende oransje gulrot med grønn dusk, og et skinnende rødt eple som så ut som det var polert. Gustav Grevling lystet opp som en sol. Han tok imot eplet og gulroten med dyp respekt, løftet gulroten opp mot lyset for å sjekke kvaliteten, tok en liten, prøvende bit – *knas* – for å stemple den som «godkjent», og nikket fornøyd.

«Utmerket kvalitet! Førsteklasses reisevaluta,» sa han. Han klipte et lite hull i luften med hakkespett-maskinen sin, som drysset litt glitter over dem. «God tur videre, mine venner! Husk at spisevognen serverer nylaget brokkolisuppe og konglekake om ti minutter!» Han tippet på hatten og vandret nynnende videre til neste vogn.

Fargefanten pustet lettet ut, og øynene gikk tilbake til sin varme, brune farge. «Tusen, tusen takk!» sa han til Ekorndamen. «Jeg ante ikke at man måtte betale med grønnsaker nå. Jeg trodde det bare var på bussen.»

«Ingen årsak, lille venn,» smilte hun, og to store fortenner kom til syne. «Jeg heter Nøtte-Nora. Jeg skal av på stoppet før Kraft, i Sukkertøyskogen, for å besøke mine søstre. Vi skal ha den årlige nøtteplukker-festivalen, og jeg har med meg ekstra forsyninger.»

Mens toget klatret oppover i terrenget, ble Fargefanten og Nøtte-Nora gode venner. Landskapet utenfor vinduet forandret seg dramatisk. De forlot de myke, rosa åsene og kjørte inn i et landskap preget av dype, mystiske skoger der trærne var så høye at man ikke så toppen, og elvene som fosset forbi var klare som krystall.

Plutselig ble det mørkt. Bekmørkt.

«Hva skjer?» pep Fargefanten. Toget hadde kjørt inn i en av de lange tunnelene som gikk gjennom røttene til fjellet Kraft. «Endelig!» sa en dyp, knirkende stemme fra setet rett over hodet på Fargefanten, fra bagasjehyllen.

Fargefanten skvatt så han nesten hoppet i fanget på Nøtte-Nora. Der oppe, klemt mellom to koffertene, satt det et Steintroll. Han var grå som granitt, hadde litt mose voksende på skuldrene som en vest, og inntil nå hadde han sittet så stille at Fargefanten trodde han var en stor, grå stein eller en veldig stygg ryggsekk.

«Hei?» hvisket Fargefanten opp mot hyllen. «Hei på deg,» brummet trollet. Stemmen hans hørtes ut som to steiner som ble gnidd mot hverandre. «Jeg heter Trym. Jeg elsker tunneler. Sollys er så... kløende. Det gir meg utslett og gjør meg i godt humør, og det liker jeg ikke.»

«Jeg liker solen,» sa Fargefanten forsiktig. «Men tunneler er... eh... spennende også. Veldig koselige.» «Hmpf. Bare vent til vi kommer til Kraft stasjon. Der er det fint og skyggefullt, og masse deilig stein,» sa Trym fornøyd og lukket øynene igjen.

Og Trym hadde rett i at landskapet endret seg. Da toget suste ut av tunnelen, var de kommet høyt opp. De var nå ved foten av selve Kraft. Det var som å komme til en annen planet midt i Fargeland. Her oppe lå snøen i hvite flekker året rundt, og små fjellvann lå som speil mellom de skarpe steinene.

Toget stanset et øyeblikk på en liten stasjon kalt «Iskanten». Utenfor vinduet så Fargefanten noe utrolig rart. En flokk med små Lemen (hissige, små gnagere) hadde på seg bittesmå, neonfargede anorakker og ski, og de arrangerte hopprenn i en stor snøfonn. En av dem hoppet så langt at han landet oppå taket til stasjonsbygningen.

«Se!» ropte Fargefanten og pekte. «Skigående lemen!» Nøtte-Nora lo så brillene dugget. «Det er Snømus-VM! Det arrangeres hver gang toget kjører forbi. De prøver å imponere passasjerene.»

Fargefanten ble sulten av all tittingen og spenningen, så han bestemte seg for å besøke spisevognen mens toget tøffet videre oppover de bratte bakkene. Han balanserte gjennom de vuggende vognene, holdt godt fast i det grønne skjerfet sitt så det ikke skulle hekte seg fast i noe, og kom til slutt frem til kafeen bakerst i toget.

Det luktet himmelsk av nystekte vafler og kakao. Bak disken sto en svær Elg med hvitt forkle som det sto «Elg-Bistro» på. Geviret hans var så bredt at han måtte bøye hodet konstant på skakke for ikke å skrape oppi taket eller knuse lampene.

«Velkommen til Elg-bistroen!» sa elgen med en syngende, dyp dialekt. «Hva kan jeg friste med i dag? Mose-muffins? Kviste-kjeks? Bark-brød? Eller kanskje en vaffel med rømme og trollbær-syltetøy?»

«En vaffel, takk!» sa Fargefanten, og magen hans rumlet bekræftende. «Men... jeg har ingen grønnsaker igjen å betale med. Nøtte-Nora betalte billetten min.»

Elgen blunket lurt med det ene, store øyet. «Her i spisevognen tar vi også betalt i gode historier eller vitser. Vi elger elsker å le, vi får så sjeldent hørt gode vitser ute i skogen. Har du en vits på lager?»

Fargefanten tenkte så det knaket. Øynene hans skiftet til lilla (hans faste tenkefarge). Han klødde seg litt på snabelen. Så lyste han opp.

«Hvorfor gikk elgen over veien?» spurte Fargefanten. Elgen stoppet opp med vaffelrøren midt i luften og så nysgjerrig ut. «Nei, si det? Var det for å finne mose?» «Nei,» lo Fargefanten. «For å komme til vaffelbutikken på andre siden!»

Elgen var stille i to sekunder, før han brølte av latter. «BØØ-HØ-HØ!» lo han så hele vognen ristet, vaffelrøra skvulpet over kanten, og et par kopper klirret i hyllene. «Den var god! En vaffel til deg, på huset! Med ekstra mye syltetøy!»

Fargefanten spiste den beste vaffelen han noen gang hadde smakt, mens han så på de majestetiske tindene av Kraft gli forbi i det fjerne. Det følte magisk. Toget kjempet seg oppover de bratteste partiene nå. Hjulene sang mot skinnene, og røyken fra lokomotivet hadde skiftet farge til sølvgrå for å matche fjellet.

Da de nærmet seg Sukkertøyskogen, reiste Nøtte-Nora seg. «Nå er jeg fremme,» sa hun og pakket sammen strikkesøyet sitt. «Takk for turen, Fargefanten! Husk å alltid ha en gulrot i lomma, man vet aldri når man møter en sulten grevling!» Hun hoppet av, og vinket ivrig fra den lille treperrongen som var dekket av kongler. Fargefanten vinket tilbake helt til toget rundet en sving og hun ble borte bak trærne.

Den siste biten mot endestasjonen Kraft var spektakulær. Toget kjørte langs en egg, med dype daler på begge sider der tåken lå tykk og hvit. De kjørte gjennom enda flere tunneler (hvor Trym våknet, jublet «Hurra for mørket!», og sovnet igjen) og ut i det skarpe, kalde lyset på toppen.

Da konduktør Gustav Grevling annonserte over høyttaleren: «Neste stasjon Kraft! Endestasjon! Vennligst ta på luer, votter og godt humør! Pass opp for fallende snøballer!», kjente Fargefanten det krible i magen.

Toget rullet inn på den store stasjonen som var hugget rett inn i fjellet. Veggene var av glitrende stein, og taket var dekket av istapper som lyste i blått lys.

Fargefanten gikk ut på perrongen. Luften var tynn, kald og krystallklar. Det snødde lett, store filler som dalte sakte ned. På perrongen sto en merkelig skapning og ventet. Det var verken fisk eller fugl, men en liten, tettbygd Gruve-Gnom med stor hjelm som hadde en lykt på toppen, og en kjeledress som var dekket av glitrende steinstøv. Han holdt et skilt hvor det sto «Velkommen til Kraft – Fjellet med Energi».

«Hei!» sa Fargefanten og hutret litt, glad for det grønne skjerfet sitt. «Jobber du her på Kraft?»

Gnomen smilte bredt, og tennene hans så ut som små gullklumper. «Eg e' Gruve-Gjert! Velkommen til toppen! Har du hatt en fin tur opp med ekspressen?»

«Det har vært fantastisk,» sa Fargefanten, og børstet noen vaffelsmuler av pelsen. «Jeg har møtt en grevling som elsker grønnsaker, en ekorndame med verdens største genser, et troll som bor i bagasjehyllen, og en elg som selger vafler for vitser.»

Gruve-Gjert nikket anerkjennende og justerte på hjelmen sin. «Høres ut som en helt vanlig tirsdag på Regnbueekspressen, det. Kom igjen, gutten min. Nå skal vi inn i varmestua og drikke varm kakao med fjelldrops. Og kanskje vi finner noen diamanter på veien!»

Fargefanten fulgte etter sin nye gnom-venn inn i fjellets varme hjerte. Han visste ikke hva som ventet ham i de dype gangene under Kraft, men han visste én ting: Han skulle definitivt kjøpe noen epler og gulrøtter – og lære seg et par nye vitser – før han skulle ta toget hjem igjen til Fargeland.

© **Fargeland.no** Denne historien er utarbeidet og eies av Fargeland.

Idé av Henrik Jagland Sæterdal. Kopiering eller videresalg er ikke tillatt uten avtale.

Last ned flere historier på www.fargeland.no